

& in altera vita amicos suos. Non loquor hoc loco de gratis, quas prater Ordinem subinde concedit amicis suis, & quae exiguo sine animarum delectatione numero...

3. Haec amicitia, de qua certi sumus, quantum in hac vita fieri potest, inspirat illis pacem, & tranquillitatem...

II. Utiles institui sermo potest de amore Filii Dei, ostendendo nos teneri ad illum diligendum ob nostram utilitatem; quia 1. Amor Jesu Christi nostram in hac vita...

III. Non possumus hoc in argumento aptiorem eligere propositionem, quam exponere rationes illas, quibus cogimur diligere Mundi Salvatorem, quarum tres efficere possunt...

Prior est, cum Jesus Christus fit unicum obiectum, in quo Pater Aeternus sibi ab aeterno complacet, nostrum amorem illi omnem in hac vita impendendum esse.

Ratio altera est, Jesum Christum non venisse in Mundum, nisi ut homines ad hunc amorem impelleret.

Tertia. Sancto Spiritui in Animas nostras veniens non alius finis est, quam efficere, ut nos cognoscamus, diligamus, & imitemur Jesum Christum.

perhibeat de se testimonium hominibus, videlicet ut imprimat cognitionem sui in mente, & sui amorem in corde eorum.

IV. En tres alias rationes Salvatorem amandi, quae & ipsae quoque sermonis partitionem possunt efficere. 1. Debemus amare Jesum Christum, quia est amabilis; 2. quia Christus primus amavit nos; 3. quia vehementer cupit, se a nobis amari.

Pro primo puncto. Quidquid speciosum est, & quidquid est perfectum, suapte natura est amabile, & quidquid infinite speciosum est, & infinite perfectum, requiritur infinite, ac necessario esse amabile.

Quoad punctum alterum, Salvatorem a nobis esse amandum, quia ille primus dilexit nos: sicut amor est solum pretium, quo amor iuste rependi possit; ita dicere possumus, hanc praefatissimam esse viam ad amorem sibi conciliandum.

Pro tertio puncto. Si ardentur cupimus hominum amicitiam, eam cupimus, vel propter voluptatem, quam inde percipimus, vel propter utilitatem, quam inde speramus, vel propter honorem, qui nobis inde cedit.

Tot dicenda sunt de Salvatoris amore, & hoc argumentum tam amplum est, ut nequeat exhausti; quomobrem necessarium est illud in plures sermones dividere.

In puncto primo, postquam explicaverimus Apostoli sententiam, ubi asserit, Jesum Christum locupletasse, & cumulasse nos tot bonis, ut nihil nobis deesse possit...

IV.

loentis est, non pertulit, non laboravit, verbo, non vixit, nisi pro nobis, ita ut Salvatoris beneficia liceat memorare pro singulis motibus cordis sui, quorum nos sumus obiectum, & finis, ac pro singulis momentis vitae suae, quorum, ne unum quidem (ut ita dicam) Sacrum non fuerit, ac devotum nostrae utilitati.

In altero puncto supponendum est; quaecumque bona Dominus contulerit nobis, & quaecumque munera fuerit nobis elargitus, futurum fuisse, ut haec non possent impleri, neque Dei Studium, neque humani Cordis caput, nisi ille dedisset semetipsum. Ostendendum est, Jesum, postquam nobis omnia dedit, tandem dedisse semetipsum, secundum illa Sancti Bernardi verba: non jam sua, sed semetipsum nobis impendit.

In puncto tertio. Operosum non est, ea ostendere mala, a quibus Saluator nos liberavit; quis enim ignorat, unde hoc accidisse, ut nos eriperemur de tyrannide peccati, quod proprie unicum est in Mundo malum; & deinceps, a penis aeternis, quas meriti fueramus, & quibus peccatum nos subiecerat; ita ut, nos minus debeamus illi, propter infinita mala, a quibus praeservavit nos, quam propter innumerata bona, quibus nos cumulavit.

VII. Ut nosmet ad Salvatoris Mundi amorem excitemus, ille considerari potest, tamquam verus amicus, quo nomine vocat omnes veros Christianos, non secus ac Apostolos suos; ubi ostendere possumus.

1. Honorem, quem confert nobis Dei Filius, & dignitatem amici dominatoris universae terrae; talem esse, ut nunquam ausi fuissimus, hoc nomine appellare eos, quos ipsi Reges terrae se minores existimant; nisi eodem Christus ipse fuisset usus, vocans homines amicos suos.

2. Quod si Christus Jesus assumit erga nos amici qualitatem, perfectissime etiam hujus replet officia; quia amicus est generosus, fidelis, & constans; ostentat generositatem hujus amicitiae erga nos, sacrificans nobis suam requiem, laetitiam, gloriam, vitamque ipsam, ut nobis amoris in nos fuit praebat testimonia.

VII. Ut praedestinemur, debemus amare, & imitari Jesum Christum, qui, ut Sanctus Paulus ait, primus est Praedestinator inter fratres suos; qua in re supponendum est, omnem salutis oeconomiam tribus inani Mysteriis.

1. Mysterio Praedestinationis. 2. Mysterio Incarnationis. 3. Mysterio Regenerationis per Baptismum. Opportuit praedestinatos esse re adhuc integra, dicit Apostolus, quia ante Mundi constitutionem, ut essentus Sancti; deinde oportuit, ut Omnipotens Pater mitteret Filium suum in Mundum ad illum non quidem iudicandum, sed salvandum.

1. Nos salvari non posse, si praedestinati non sumus, & non posse praedestinari, nisi amaverimus Jesum Christum, eique similes non fuerimus.

2. Nos non salvari, nisi assequamur mentem Aeterni Patris dantis Filium suum nobis, per Incarnationis Mysterium. Nos vero mentem illius non assequi, nisi jugiter contentidimus ejicere amorem Mundi, ut in locum ejus collocemus amorem Jesu Christi.

3. Nos salvari non posse, nisi Redemptionis nostrae premium applicetur nobis per Baptismum, quo Christiani efficiamur, & nos veros non esse Christianos, nisi diligamus...

Jesum Christum, & his excelsissimas virtutes, quarum illis nobis reliquit exemplum.

Pro puncto primo; quin excutiatur, utrum praedestinatus simus ante, vel post meritum nostrorum praevisionum, dicere possumus. 1. Praedestinatos duntaxat ad beatum hunc terminum perventuros. 2. Praedestinatos nunquam in Caestem Patriam ingressuros sine honorum operum exercitatione; ex quibus duabus certissimis veritatibus, sequitur perspicue meritum potissimum, utilissimamque medium ad hanc beatitudinem adquirendam esse, amare, & imitari Jesum Christum.

Pro puncto altero. Dicere possumus, 1. Consilium Aeterni Patris in Creatione Entium omnium intelligentium, fuisse inserere omnibus naturale studium amandi substantialem imaginem suam, Verbum Aeternum, & sese perficiendi per augmentum perenne virtutum omnium, ut fiat illi conformia; nam sicuti Pater non invenit felicitatem suam, nisi in productione substantialis hujus Imaginis, in qua sibi complacet, & quae terminus est cognitionis suae, sequitur terminum perfectionis omnium Entium intelligentium, & altissimum felicitatis eorum gradum, tum in hoc exilio, cum in Caestri Patria esse, amare, & imitari Jesum Christum, quatenus Verbum. 2. Infelicitatem Angelis, & hominis esse, nunquam amavisse, neque imitatos fuisse Verbum hoc adorabile, quia, quia imitarentur illius bonitatem, & diligerent illud, uterque voluerunt imitari illius Magnitudinem, atque Dominationem, & ut Sanctus Bernardus animadvertit, uterque dixerant: similes ero Altissimo. (Ista c. 4.) Cum igitur de vera excellenter via, quomodo nam illuc reverti possint? possint, amantes, & imitantes divinum hoc Verbum infirmitatibus nostris indutum; & in hoc Evangelium constituit viam praesentis felicitatem, & futurae beatitudinis; Amare, & cognoscere, imitari Jesum Christum. Haec est vita aeterna, ut cognoscant se Deum verum, & quem invisibilem Jesum Christum.

Pro 3. Puncto. Dicere possumus: 1. Neminem mereri Christiani Nomen, nisi diligat Jesum Christum, & nisi illum in omnibus imitetur; Christianus enim a Jesu Christi Nominis vocatur. Frustra enim, Sanctus Cyprianus ait, aliquis gloriosum hunc titulum ostentat, nisi quotidie prototypum suum exaequare contendat: Christianus nemo dicitur recte, nisi qui Christo moribus, quoad valet, coequatur. Et Sanctus Malachias, cum quidem illum deterrent a factio digno sanctitate sua, nonne respondit: frustra sum Christianus, si Christum non sequor. 2. Hoc munus est nostrum, quod in Baptismo contrahimus. Sanctus Paulus illud nobis ob oculos ponit, cum ait: quicumque in Christo baptizatus estis, Christum induistis: (Galat. 3.) Tamquam vestimentum, quod vobis tegit, ut homo vetus non debeat amplius apparere; ille sepultus est, tamquam mortuus, & Jesu Christi vita in vobis entescere debet, & operari. Profecto in mentem revocantes quidquid in augusta illa caeremonia peractum fuit, videbimus, nos adreventiasse Satanhae operibus, & pompis ejus, ut haeremus Jesu Christo per amorem, qui in hac quidem incipit vita, & in altera perficitur: Abrenuntio diabolo, & operibus ejus, & adhaere sibi, Christo. (Rituale Rom.)

Si cupimus scire, quomodo potissimum a nobis diligendus sit Jesus Christus: S. Bernardus nobis praxim tribus verbis ostendit. Disce, o Christiane, quemadmodum diligas Christum; disce amare dulciter, amare prudenter, amare fortiter. Haec tria sunt media diligendi Jesum Christum, quae continentur in amore, quem ipse erga nos habet. Disce, Christiane, ab ipso Jesu Christo, quomodo amandus sit. 1. Ama illum suaviter. 2. Ama illum prudenter. 3. Ama illum fortiter.

Magnus iste Sanctus, qui consummatus erat Magister in hac sublimi scientia, rationem asserens, quia tres haec qualitates, simul junctae requirentur in amoris divini exercitio, proponit nobis tres obices, qui occurrunt in praxi. Primus est cordis nostri affectus erga ea, quae videntur, quae ita illud alliciunt, ut quae Dei sunt...

VIII.

